

Öğrenci: Jennifer Yum

ULRICH, BRAY, SCOTT

The Midwife's Tale adlı kitapta Laurel Ulrich 1700'lerde New England çalışmasında Martha Ballard'ın yazılarını ana kaynak olarak kullanıyor. İlginçtir ki analizini kasaba kayıtları ve devlet dokümanları üzerine değil de kamusal olmayan kişisel bir günlük üzerine inşa ediyor. Ulrich'e göre, günlüğün bu kapanıklığı, "yorucu, tekrar eden gündelikliği" onun çalışmasını yeni yapıyor (9). [Çünkü] tarihçinin görevi tarihi sadece araştırmak, incelemek değil, yeniden kurmak. Günlüğün geniş bağlamını okuyarak, New England'da yaşayan bir ebenin günlük hikayelerini 18inci yüzyıl tarihinin daha büyük temalarına ışık tutmak için kullanıyor. *The Age of Homespun* okurken olduğu gibi yine Ulrich'in tarihi olayları "sessizliğin sıradan hayatın olağan akışı olan şeyler tarafından bozulduğu nokta" olarak işaret etmesi Braudel ve Thompson'ı aklıma getirdi. "Tarihçinin en mutlak işi elektrik ile yıldırımını birleştirmektir" (25). Ulrich açıkça kabul ediyor ki Martha Ballard kasaba politikasında bir rol oynamadı. Daha önce önemsenmeyen erkeklerin politika sahasında kadınların etkisinin rolünü ispat edecek kanıtı da aramıyor. Yine de, elindeki kaynaklara bağlı olarak savunuyor ki Hallowell'deki kadınların bir "cemiyet hayatı" vardı. "O cemiyet hayatının temeli kadınlara bazı işler, ürünler ve ticaret türleri için sorumluluk veren cinsiyet temelli iş bölümüydü" (76). Örneğin, Martha günlüğünde sık sık tıp ve tekstil hakkında konuşurdu. Ulrich aslında vurguluyor ki "bunlar kadınlar tarafından yönetilen geniş ve büyük oranda görünmez yerel bir ekonominin iki koluydu" (84). Joan Scott dahi Ulrich'in buradaki akıl yürütüşünü takdir ederdi. Kadının-hikayesi/tarihi [her-story] yaklaşımını daha olumlu değerlendirdiği yazıların birinde, Scott "kişisel, öznel tecrübeleri" gören tarihçilerin "ayan beyan ortada ve politik olan aktiviteler/etkinliklerinden daha az önemli olmayan" sadece kadınlar hakkında hikayelerin meşruiyetini değil cinsiyet farkının sosyal yaşamın kavramlaştırılmasında ve düzenlenmesindeki genel önemini de oluşturduğu notunu ekliyor. Ulrich ayrıca alışlagelmiş dokümanların değil de günlüğün Martha'nın zamanında yaşamış kadınların hayatını anlamak için tek opsiyon olduğunu akla getiriyor. Kasaba kayıtlarında kadınlar varolmadılar. Bu ihmalî kadınların da şifa verici, anne, ve işçi olarak aktif olduğu Martha'nın hikayeleriyle kıyaslıyacak olursak, Ulrich okuyucuyu "hem toplumun ataerkil düzeni hem de [orijinal metinden: kadınların] işgücünün çabuk bozulan ve görünmez doğası" (100) hakkında düşündürüyor. Bu bölümü okuduğumda, kişisel, resmi olmayan hikayelere bakmanın kötü bir şekilde dokümantasyonu yapılan kavramları anlamadaki faydasını fark ettim. Foster tecavüz

davası, dava dokümanlarının sadece “resmi suç duyurusu, gider hesapları, ve karardan” oluştuğunun en iyi örneğidir (115). Tarihçi için bir şanstır ki Martha’nın hikayesi geçerli, ayakta kalmış bir tanıklıktır/ifade vermedir; gerçekten ne olduğunu bilmek için can alıcı bir delildir. *The Age of Homespun* kitabında Ulrich bu dersin yinelenen teması olan şeyi tekrar vurguluyor: bir ulusun büyüklüğünün nedenleri hiçbir zaman kayıt altına alınmadı, belki de hiç alınamıyacak, kesin bir şey varsa o da bunun ünlü adamların yaptıklarıyla olmayacak olması” (15). Sosyal bir tarihçi olarak, alanının potansiyel zayıflığına dair bir ipucu veriyor. Sosyal tarihçiler için şöyle bir risk söz konusu: “insanları aktör olmaktan veya değişme kapasitesinden yoksun bırakan kolektif bir anonim olma durumunda dondurması, bir çeşit dışlamanın yerini diğer birinin alması” (20). Joan Scott cinsiyet eleştirisinde benzer bir şey söylüyor: “sosyal teori tarihi anlatıların öznelere teferruatlandırarak ve çoğullaştırarak kadın hakkında çalışmalara yer açtı, hiç bir evrensel şahsiyet insanlığın çeşitliliğini temsil edemez” (22). Ama Scott’un feminist tarihin en etkili eleştirisi olduğunu düşündüğüm şey “nedensel yaklaşımın” eleştirisidir: “[nedensel yaklaşım] olguların ve gerçekliklerin şekilleri neden ve niçin oldukları gibidirin cevabını arayarak bunların doğası hakkında kuram geliştirir” (31) Francesca Bray bu kategoriye mi giriyor? Onun analizi teleolojik mi? Ulrich’e benzemeyen bir şekilde, Bray çok geniş bir zaman üzerine çalışıyor, nerdeyse 800 yıl. Bray okumasından hatırlayacağımız gibi, Çin’de “cinsiyet rollerindeki kaymanın sıradan insanlar arasında bile kadınların aktif özne statüsünü kaybedişiyle çok yakından ilgili olduğunu” (263) gösteriyor. Ortaya koyuyor ki Song hanedanlığı sırasında, tekstil dediğimiz şey köylü kadınlar tarafından yapılan basit dokumalardı. Ama birkaç tane dönüm noktası oldu. Öncelikle, daha karmaşık dokumalara olan talep (207); sonra pamuğun büyük fırlayışı, ona olan rağbet. İlginçtir ki Bray doruk noktası olabilecek ve coğrafya ile ilgili faktörleri Kuzey ve Güney arasında yakında gelişecek olan bölgelerarası iş bölümünü açıklamak için kullanıyor (Annales?). Son dönüm noktası da Ming hanedanı döneminde ticarileşme ve baskıcı bir “söndürme sistemi” yaratan tüccarların rolüydü. Önemli olan şu ki çalışmasında Bray cinsiyeti sınıf kadar ciddiye alıyor. Böyle yaparken, okuyucuyu tarih içinde Çinli kadınların statüsünün yeni bir yorumu ile bırakıyor. Sonunda Bray, Dört Mayıs Hareketi hakkındaki tezi [May Forth Thesis] oldukça etkili biçimde sorgulayabiliyor. Qing hanedanının sonunda, kadınlar dokumacı olarak “doğal yerlerini” kaybetmişlerdi. Önceki üretkenlik rolleri artık üzerinden kazanç sağlanan verimlilik olarak algılanıyordu. Analizini “sembollere/tasvirlerle” odaklayan Bray, uzun vadede nasıl kadınların evle ilgili katılımcı rolünü artık oynamadıkları; “tecrit ve bağımlılığa” (263) indirgendiklerini kanıtlıyor.